

Ultima verigă de simpatie

Miercuri, 27 decembrie 2006

Gili Cârstea

După ce descrie în amănunt eforturile disperate ale diavolului de a-i face pe conducătorii lui Israel să-L răstignească pe Domnul Hristos, Spiritul Profeției continuă:

“Satana a văzut că masca lui a fost smulsă. Administrația lui a fost expusă înaintea îngerilor sfinți și a universului ceresc. El s-a dovedit a fi un ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el s-a despărțit singur de simpatia ființelor cerești. De acum lucrarea lui a fost limitată. Orice atitudine ar fi luat, el nu mai putea aștepta pe îngerii veniți din curțile cerești spre a acuza pe frații lui Hristos că sunt acoperiți cu hainele întunericului și cu întinarea păcatului. Ultima verigă de simpatie dintre Satana și lumea cerească a fost ruptă” (DA 761).

Lumea creștină – și o mare parte a poporul nostru – crede că la Golgota a fost adusă jertfa de ispășire pentru păcatele întregii omeniri. Mielul lui Dumnezeu a fost jertfit, așa cum ilustrase pentru mii de generații serviciul sanctuarului, iar sângele vărsat acolo spală păcatele și aduce iertarea lui Dumnezeu. Ei cred astfel că lucrarea, reprezentând jertfa din marea zi a ispășirii, este terminată, iar tot ce așteaptă Dumnezeu de la poporul Său este credință în acel sacrificiu.

Dar paragraful citat mai sus pune în mare dificultate o asemenea poziție. Cine oficia slujba din marea zi a ispășirii? Evident, marele preot. Dar la cruce observăm că cel ce a vărsat sângele Mielului este Satana, iar prin acel gest a demonstrat universului spectator că este un ucigaș. În logica acestui paragraf, putem continua spunând că nici Dumnezeu, nici planul cerului nu cereau ca Hristos să fie omorât pe cruce. Dumnezeu nu l-a angajat pe diavol să-l realizeze planurile, și nici să contribuie la desfășurarea planului de mântuire. Planul lui Dumnezeu urmărea împăcarea omenirii cu Sine, iar această împăcare s-a făcut în persoana lui Isus Hristos, după modelul: “Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine” (2 Cor 5:19).

Ce lume împăca Dumnezeu cu Sine? Evident, lumea care era în Hristos, omenirea din care El făcea parte prin naștere, omenescul ce venea “din sămânța lui David” (Ioan 7:42; Fapte 13:23; Rom 1:3; 2 Tim 2:8; Apoc 22:16). În El se întâlniseră “sămânța femeii” cu natura divină, și astfel se făcuse din nou pace, pacea aceea edenică, în care Dumnezeu Se odihnea în templul Său. Pe această temelie Îl numește Pavel pe Hristos “Al Doilea Adam.”

Dar paragraful mai descoperă un aspect interesant al mării controversă. Vărsând sângele lui Hristos, diavolul a constatat și el că primul rezultat direct și semnificativ al acelei campanii furibunde a fost că “masca lui a fost smulsă.” Nu vi se pare interesant să ne întrebăm ce fel de mască a fost ruptă atunci?

Afirmând că la Golgota “administrația lui a fost expusă înaintea îngerilor sfinți și a universului ceresc,” sora White sugerează că până atunci lumile necăzute, și în special îngerii rămași loiali lui Dumnezeu, nu percepuseră destul de clar natura guvernării lui Satana, caracterul lui și metodele prin care opera fărădelegea. El purtase o mască, din spatele căreia își desfășura acțiunile criminale nestingherit și fără să-și riște buna reputație pe care o predicase în cer. În timp ce se prezenta ca binefăcătorul lumii, tătucul plin de grijă pentru nevoile poporului său, el complota alinierea întregii lumi împotriva legii lui Dumnezeu, iar îngerii nu văzuseră dincolo de mască aceste intenții criminale. Abia la Golgota au observat ei cine se află în spatele valului de nelegiuire care zguduie împărățiile lumii. Acesta este motivul real pentru care s-a rupt și ultima verigă de simpatie dintre fostul luceafăr și tovarășii lui din lumile cerești.

Dacă îngerii abia la cruce au reușit să sesizeze masca de pe fața diavolului, vă imaginați ce greu a fost pentru oameni, de-a lungul timpului, să înțeleagă ce se ascunde în spatele acelei fețe aparent inofensive. Toate cataclismele istoriei au fost puse în spatele lui Dumnezeu, iar diavolul și-a putut astfel continua operațiunile criminale secrete netulburat.

Când se va rupe și ultima verigă de simpatie dintre Satana și poporul lui Dumnezeu din generația prezentă? Poate atunci când vom privi la Golgota din perspectiva corectă?

Așa cum a fost în cazul îngerilor, Golgota are capacitatea de a smulge masca de pe fața diavolului, și acesta este motivul pentru care suntem îndemnați insistent să studiem crucea. Poporul nostru nu a reușit încă să înțeleagă cine a vărsat sângele Fiului lui Dumnezeu, cochetând astfel cu ideea că Tatăl a aranjat cumva lucrurile ca Fiul Său să fie omorât, și să devină jertfa de ispășire pentru întreaga omenire.

Când vom înțelege natura criminală a guvernării lui Satana, și vom observa astfel că el “de la început a fost un ucigaș” – lucru pe care nici îngerii nu l-au înțeles – atunci masca lui va cădea la pământ, rupând și ultima verigă de simpatie a poporului nostru pentru guvernarea și lumea lui Satana. Abia atunci va avea omenirea șansa reală de a privi realitatea fără mască, declarând cu stupefacție: “Acesta este omul care făcea să se cutremure pământul, și zguduia împărățiile, care prefăcea lumea în pustie, nimicea cetățile și nu dădea drumul prinșilor săi de război?” (Isa 14:16-17).